

LBRIS | We know
CIPRIAN DEMETER

EU ȘI PREȘEDINTELE LOR

Prefață de Dan Constantin

Editura Quad Press

Cluj-Napoca
2024

Orgoliul pozitiv al ieșirii din efemer	
Prefață (<i>Dan Constantin</i>)	5
De la injustiție la justiție	9
Salvați soldatul Kovesi	13
Președintele - Hologramă	16
„M” from Minerva and Maior from „the Marionette”	19
Diplomația românească între eșec și robie	35
Absurdul unei națiuni	41
Idiocracy, cu Werner și Orban în rolurile principale	44
Călcâiul de fier al lui Werner	47
Spar-Hanghelul Iohannis propovăduind Apocalipsa.....	49
Digitalizarea incompetenței.....	54
Obiectele de decor nu poartă mască.....	57
Chinurile unui discurs prezidențial	60
Suferințele unui popor condus de străini	64
Egalitatea, un vis al unei generații oprimate.....	69
Despre neputința unor „partide istorice”	73
Formele fără fond ale unei „Români educat” pe hârtie	77
Salvați soldatul Orban!	83
Klaus von Lurch de Sibiu	86
Prostia și Slugărnicia, împreună la congres.....	89
Majordomul Iohannis, maestru de ceremonii antiromânești	92

Alogenii din funcțiile publice, un dezastru programat	109
România „Marelui Mut” către cimitir, pas cu pas	112
Iohannis la Dineul cu proști ai Europei	114
Luminița de la capătul tunelului bântuie de 30 de ani România	118
Un caporal pentru liniștea majordomului de la Cotroceni	121
O zi cât o eternitate	124
Marionete prăfuite pe scena politică a României	126
Zelenski, candidatul manciurian, Jokerul disputat de marile puteri	131
Somnul rațiunii pe timp de război naște monștri solidari.....	137
Rădăcinile amare ale unei „Românie Educate” de un navetist.....	145
Miuța revizionistă a lui Viktor Orban de la Băile Tușnad.....	150
De Sfânta Maria, Palatul Cotroceni ne-a pregătit slujba lălăită a lui Iohannis	155
Democrația trucață a României după 33 de ani de robie ...	159
România, o monedă pentru campania electorală din Austria	172
Speranța începutului de an mai puternică decât dulcea neputință a robiei.....	176
175 de ani de la Adunarea Națională a românilor de la Blaj.....	182

Vocația de a fi slugă.....	192
De ce ar trebui să ratăm „oportunitatea” de a fi sclavi.....	196
Repetenții politiciii românești chemați să rezolve problemele învățământului românesc	200
In memoriam eroilor noștri.....	206
Eșuarea „României educate” a lui Iohannis.....	210
Majordomul Iohannis, specialist în proiecte și ceremonii, de la „România educată” la „România dreaptă”	216
Dilema actualei clase politice: cum îi alegem pe cei mai proști dintre cei proști.....	223
Binomul Iohannis-Deca, încă o lovitură pentru învățământul românesc	230
Cu clasa politică la Bobotează!	238
Corolar.....	243

*Orgoliul pozitiv al ieșirii din efemer**Prefață*

Ziarul trăiește o zi, intrând astfel în categoria materială a produselor de unică folosință. Aserțiunea este acceptată de „lumea presei”? Tradițional imprimat pe hârtia special fabricată, numită hârtia de ziar, suportul este destul de fragil, dar își depășește condiția de efemeridă prin orgoliul colecționarului sau instituționalizat, prin efortul meticulos al bibliotecilor, care adună ziare în fondul de publicații. Digitalizarea deschide colecțiile spre cititorul interesat să vadă cum „istoria clipei” a fost cimentată în ziar, devenit valoroasă sursă de documentare. Știrea publicată în ziarul tipărit, prin lărgirea extraordinară a spațiului informațional datorită revoluției tehnologice, și-a pierdut locul principal ca sursă de informare, ceea ce a condus spre formula mecanic și simplist răspândită – criza presei scrise. Termenul este impropriu, pentru că și edițiile on-line ale ziarelor sau știrile difuzate pe celelalte canale, în audio-vizual, au la bază un document scris de redactor. Este, așadar, mai corect să apreciem doar că presa scrisă difuzată pe print trăiește într-o aprigă concurență și trebuie să se diferențieze prin calitatea conținutului pentru a se menține în interesul cititorilor. Reașezarea presei în noile „tranșee” de luptă cu ofensiva

bloggerilor, influencerilor, pastilelor tik tok - formule de comunicare ce se revendică în diferite ocazii ca jurnalism - stimulează creativitatea bazată pe rosturile clasice ale ziaristilor de calitate.

Acest „război” are nevoie de oșteni din rândul cărora se formează liderii ce poartă sigiliul de noblete al editorialului, genul cel mai greu al presei din toate timpurile. Editorialistul „dă linia” ziarului, își pune ideile în consonanță cu marile teme ale dezbaterii publice. Este într-un fel judecătorul care dă sentințe, trasează granița dintre bine și rău și poate, prin ideile lui și forța argumentelor, să influențeze decizii ale puterii. Punerea lui în pagină la loc de onoare îl plasează ca lider. Poziția este însă și riscantă, căci editorialul nu este ferit de judecata cititorului care-l poate părăsi. De aceea, puțini dintre zariști ajung în poziția de editorialiști. Și mai puțini rezistă probei timpului, pentru că proverbul „dacă tăceai, filozof rămâneai” poate fi aplicat cu rol de verdict sancționatoriu, măsurat în audiențe și tiraje.

Poate și din acest motiv mulți dintre cei care s-au impus ca editorialiști nu doresc să se întoarcă spre propria „operă”. Graba unor judecăți, fragilitatea argumentelor sau elementele contradictorii ale evoluției subiectului analizat îl fac pe autorul erorilor să nu dorească revenirea la „locul faptei”. Băgam „rușinica” sub preșul timpului și o acoperim cu fragilitatea ziarului care are „zi” în rădăcină!

Ziaristul Ciprian Demeter își asumă riscul de a intra în ringul luptei cu timpul, adunând și prezentându-și producțiile răspândite prin mai multe publicații, fie tipărite, fie în ediții on-line. Volumul de față este oglinda lui profesională, pe care o etalează cu certitudinea că ideile pe care le-a transmis spre publicul larg nu s-au veștejit, nici nu au fost minate de erori de apreciere. Recitindu-i editorialele pe care le-am apreciat la prima lectură văd de fapt o cronică substanțială a vremurilor recente pe care autorul le-a analizat tranșant, cu asprimea cuvintelor care lovesc în mentalități și dau conturul unor greșeli pe care politicienii de la vârful puterii nu și le asumă. Ținta principală este Klaus Werner Iohannis, al doilea președinte după Băsescu Traian, cu mandate succesive eșuate. Editorialele se constituie într-un veritabil rechizitoriu privind erorile instituției prezidențiale care au repercusiuni asupra mecanismului social economic și adâncesc contradicțiile din societatea românească. În viziunea autorului, președintele KWI este un personaj nociv atât prin acțiune, cât și prin inacțiune. Intervențiile acestuia sunt judecate de jurnalist cu argumentele unui intelectual care are bagajul necesar de cultură pentru a face comparații cu modele și sisteme educative de succes, care puteau fi baza de plecare pentru o reală Românie educată. Eșecul proiectului prezidențial este disecat cu argumentele investigației jurnalistice care avertizează asupra degradării

LIBRIS | We know books
fără precedent produse de planul lansat la Cotroceni, devenit în fapt o pârghie pentru România needucată.

Alt domeniu în care Ciprian Demeter și-a dovedit perenitatea analizelor este cel al justiției și statului de drept – grav avariate prin interferența factorului politic atras în câmpul tactic dominat de serviciile de informații. Portretizarea în tușe acide a Codruței Kövesi nu este atenuată de trecerea timpului și nici „spălată” de funcțiile noi din structura europeană a parchetelor.

Volumul lui Ciprian Demeter este o lectură atractivă, fiind pigmentat cu sarea și piperul expresiilor unui umor subtil; în același timp, degajă semnele de întrebare apăsătoare către cetățenii care vor „o țară ca afară”, dar sunt și ei prinși în capcanele unor promisiuni facile. Articolele lui Ciprian Demeter invită cititorul la propriile evaluări ale prestației decidenților cărora le încredințăm pârghiile puterii. Volumul nu este doar o probă care anulează aserțiunea că ziarul trăiește doar o zi. El impune o personalitate a presei care are coloană vertebrală și își menține funcția de câine de pază al democrației, ieșind din zona efemerului cu o lucrare solidă ce se așează la vedere pe rafturile bibliotecii.

Dan Constantin
Senior editor „Jurnalul Național”

6 aprilie 2018

De la injustiție la justiție

După ce am crescut cu „Romanul obsedantului deceniu” - Cel mai iubit dintre pământeni, am privit mult timp un profesor universitar ca pe o victimă neputincioasă a comunismului real și prin extindere la epoca postdecembristă, a sistemului politic. Clasa politică postdecembristă a fost caracterizată de o sete de putere canalizată în vederea conservării și sporirii supremației față de ceilalți, fiind strâns legată de un egoism centrat doar pe acumulare de capital sub orice formă. Ce ar putea să îl determine pe un individ să ajungă om politic? Îmi place să cred că sentimentul de a ajuta, de a face bine societății... Max Weber spunea: „calitățile unui politician trebuie să fie pasiunea, sentimentul responsabilității și intuiția” și eu aș completa, spiritul de sacrificiu.

Atitudinea Ministrului Justiției mi-a redat speranța că în România mai există, totuși, bărbați de stat. Recunosc faptul că îndemnul oarecum prozaic și de acum celebru al lui Codrin Ștefănescu „Tudorele, fă ceva!” m-a intrigat și m-a făcut să cred că Tudorel Toader, reputatul profesor universitar, este un fel de unealtă în mâna unor politicieni

LIBRIS | We know books
lipsiți de scrupule care îl vor arunca în lupta pentru interesele personale, sfârșind prin a fi compromis.

Faptul că Tudorel Toader și-a asumat reformarea sistemului de justiție român, adus în pragul colapsului de epoca Băsescu&Macovei, felul în care și-a pus la punct adversarii „internaționali” care au anticipat rolul de observatori pe care îl vor căpăta în curând, argumentarea pertinentă a principiilor care stau la baza legilor justiției, m-au convins întru totul că viitorul României nu este încă amanetat.

Dacă dorește să aibă un viitor, un popor nu se va abate niciodată de la valorile morale, nu va tolera egoismul individual, nu va tolera dezbinarea și nu va tolera minciuna și jocurile de culise, iar moralitatea ar trebui să fie cea mai înțeleaptă politică și un izvor necesar al guvernării populare.

Mărturisesc faptul că Mircea Eliade a sintetizat într-o frază situația actuală a României, o frază care spune totul despre viitorul acestei țări: „Sunt vremuri în care nu poți înainta decât mergând contra curentului”.

România are nevoie mai mult decât oricând de legile justiției, de o răspundere a funcționarului și de o filosofie a actului de justiție care să nu se mai bazeze pe sistemul COPY-PASTE pe care l-am importat cu mult entuziasm din „minunata civilizație vestică” fără să ne gândim la consecințe, fără să evaluăm obiectiv resursele umane și financiare necesare adoptării acestor principii.

Reformarea sistemului judiciar în România este o prioritate și acest lucru trebuie să fie înțeles în cel mai profund mod. Dincolo de discuțiile sterile purtate în spațiul public, precum corupția, infrastructura, autostrăzile, sistemul de sănătate, sistemul de învățământ etc., chintesența oricărei societăți dezvoltate pe principii sănătoase și profund democratice se bazează pe o justiție și o educație care ar trebui îndeplinite de persoane oneste, bine pregătite, pentru care măsura ar trebui să fie cea dintâi calitate, capabile să acționeze în conformitate cu cerințele legislative în vigoare, nu sub influența și atenta îndrumare a clasei politice și a ambasadelor. Atâta vreme cât justiția se va face selectiv, cu dublă măsură și după bunul plac al intereselor unora și altora, în colonia numită România, discuțiile sterile precum corupția, infrastructura, autostrăzile, sistemul de sănătate, sistemul de învățământ vor face obiectul emisiunilor TV și articolelor gazetărești ani buni de aici înainte și rezultatul va fi același – ZERO.

E lesne de înțeles că în ultima vreme societatea românească și pe cale de consecință, ca o reflecție inerentă a acesteia, clasa politică au devenit abulice, iar justiția COPY-PASTE nu dă semne că ar vrea să iasă din șablonul pe care sistemul tocmai l-a creat. Așadar, vom avea în continuare povești cu „portocale” și „veverițe”, rodul fanteziei sado-masochiste a clasei politice inerte și impotente. Nu știu însă dacă urmașii noștri vor gusta poveștile cu „portocale” și „veverițe”

și nici nu cred că vor avea același simț al umorului dezvoltat cu care suntem noi înzestrați să facem „haz de necaz”. Cu stilu-i mucalit de moldovean neaș, Tudorel Toader nu a făcut mare lucru, și-a făcut doar temele deschizând un curs elementar de drept constituțional, așa cum orice magistrat din România ar trebui să facă, căci rar mi-a fost dat să văd o categorie profesională care calcă în picioare principiile pe care se află clădită o știință... Asigurarea bazelor legale ale funcționării statului, garantarea libertății și egalității indivizilor, responsabilitatea socială a indivizilor, echitatea și justiția sunt principii pe care se clădește o democrație sănătoasă în care Constituția și drepturile omului sunt punctul de plecare al oricărui demers legislativ și jurisdicțional... Din păcate, un jurist care calcă în picioare Constituția, se aseamănă unui chimist care se șterge pe picioare cu Tabelul lui Mendeleev...

Un proverb latin spune „Pe leul mort și iepurii îl insultă”, iar câtă vreme reformarea clasei politice și a sistemului legislativ din România nu vor constitui primii pași către reformarea statului român, nu vom fi mai mult decât suntem în prezent – un teritoriu supus imixtiunilor marilor puteri.

15 iunie 2018

Salvați soldatul Kovesi

Nu l-am bănuț niciodată pe Klaus Werner de o inteligență scilpitoare, însă nici complet rupt de realitate nu l-am crezut! Cred că nici nu este... și până la urmă nici nu mi-ar păsa dacă nu ar fi președintele României.

Cu toții am acceptat că este un tip insipid și anost, însă cel puțin nu bea șampanie din sticlă precum Traian Băsescu și asta a cântărit destul de mult în ochii alegătorilor în 2014. După 4 ani de mandat, Klaus Werner ne-a dovedit că nu patriotismul, nu calitățile de lider sau alte însușiri deosebite ale oamenilor de stat l-au mână în lupta pentru alegerile prezidențiale, ci doar niște păpușari ... niște păpușari, iscușiți de altfel, care au știut să creeze păpușă perfectă.

După refuzul președintelui de a respecta o decizie a Curții Constituționale, României i se pregătește un viitor sumbru, umbrit de neadevăr și nedreptate, un viitor osândit de un om politic care a anulat toate valorile democratice și constituționale construite cu multă trudă după 1989. Iată cum ambițiile unui individ lipsit de virtuți a întors România cu 30 de ani în urmă! Tot la fel de adevărat este faptul că ne

aflăm aici și din cauza deciziilor noastre, decizii care au făcut să avem o clasă politică neputincioasă care „ne-a ridicat” la rangul de colonie militară a americanilor și colonie economică a austriecilor și a francezilor.

Vă mai amintiți filmul „Salvați soldatul Ryan!”, în care un grup de 8 soldați conduși de căpitanul Miller, un simplu profesor de engleză pleacă în căutarea soldatului Ryan dispărut în misiune? Intriga acestui film este generată tocmai de ideea de a sacrifica mai multe persoane pentru una singură și de nemulțumirea salvatorilor care constată că sunt conduși de un simplu profesor de colegiu într-o operațiune crucială. Legătura care se naște între acești oameni, în condițiile acestea grele, dă sorti de izbândă acestei misiuni, solidaritatea umană triumfând tocmai datorită acestor condiții.

După zile întregi de declarații, scenariu și mai ales de încercări de a găsi soluții pentru o situație umilitoare în care se află poporul român, mi se pare din ce în ce mai mult că România seamănă cu un câmp de luptă. O întrebare se naște. Ce anume îl mână în luptă pe Klaus Werner încât să sacrifice un întreg popor pentru „soldatul Kovesi”? România se află pe un drum primejdios în încercarea acestor doi „soldați” de a se salva. Este clar că Kovesi a avut o misiune de îndeplinit: aceea de distruge mediul de afaceri românesc, de a distruge oamenii politici incozi și de a asigura liniștea și bunăstarea unor multinaționale venite să facă profit în România,

LIBRIS | We know books
cu forță de muncă ieftină. Acum „soldatul Kovesi” este pe cale să dispară pe câmpul de luptă, răpusă de dreptatea unui popor transformat în groapa de gunoi a Europei.

„Profesorul-soldat” Werner a primit misiunea de a o salva cu orice preț, chiar cu prețul sacrificării valorilor democratice ale unei națiuni de care nu-i pasă... Nu sunt ale lui, nu știe cum au fost dobândite și nici nu îi pasă dacă ar trebui păstrate...

